

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **I. H.**
zastoupen JUDr. Janem Malým
advokátem Advokátní kanceláře Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři,

S. r. o.

se sídlem Sokolovská 5/49, Praha 8
adresa pro doručování: Malé náměstí 124, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **1. J. Č.**
2. H. Č.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. září 2021, č. j. KUKHK-31375/ZP/2021-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, odboru životního prostředí (dále také jen „vodoprávní úřad I. stupně“), ze dne 28. 5. 2021, č. j. MUDK-OŽP/40954-2021/sea 22437-2020, kterým nebylo prodlouženo povolení k odběru podzemní vody z vodního díla „Pramenní jímky č. 1,2 na p. p. č. XA“ (dále také jen „Vodní dílo“).
2. Krajský soud předesílá, že všechny nemovitosti uváděné v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území x, nebude tedy již tento údaj při označování jednotlivých pozemků či staveb v rozsudku nadále z důvodu úspornosti uvádět.

II. Obsah žaloby

3. Podle žalobce je rozhodnutí nezákonné, a to zejména z důvodu vad řízení před správními orgány, v důsledku kterých byl zkrácen na svých právech.
4. První vadu řízení vytkl již v odvolání. Městský úřad Dvůr Králové nad Labem jej po zrušovacím rozhodnutí žalovaného nevyzval, aby svoji žádost doplnil o jakékoliv listiny či jiné podklady, ačkoliv k tomu byl dle § 45 odst. 2 správního řádu povinen. Už jen z tohoto důvodu nemůže rozhodnutí dle žalobce v žádném případě obstát. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.
5. V době od původního zrušovacího rozhodnutí žalovaného do zatím posledního rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem bylo totiž mezi ním a osobami zúčastněnými na řízení jednáno o smlouvě, která by najisto upravila odběr vody. V situaci, kdy by ke sjednání smlouvy skutečně došlo, by tak byla žalobci odeprána možnost jakýmkoliv způsobem reagovat na tuto skutečnost. Výše uvedeným postupem tak byla nepochybně zkrácena jeho práva. To dokládal mailovou korespondencí mezi ním a osobami zúčastněnými na řízení.
6. Druhý žalobní bod spočíval v tom, že i přes vědomost, že žalobce zahájil postup předvídaný vyvlastňovacím zákonem (jeho § 5 an.) směřující k omezení vlastnického práva osob zúčastněných na řízení zřízením věcného břemena na pozemku (alternativní možností bylo uzavření smlouvy o zřízení věcného břemena, pokud by osoby zúčastněné na řízení akceptovaly návrh žalobce), správní orgán nepřerušil na žalobcovu žádost řízení podle § 64 odst. 2 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu do doby rozhodnutí o omezení vlastnického práva k pozemkům p. p. č. XA a XB ve vyvlastňovacím řízení. Dle žalobce tak postupoval v rozporu se zákonem a rovněž v rozporu se zásadou hospodárnosti, resp. procesní ekonomie vyjádřené v § 6 správního řádu. Pokud by správní orgán přerušil řízení a vyčkal by na výsledek vyvlastňovacího řízení, mohla být celá záležitost vyřešena v rámci jednoho řízení. Takhle bude muset v budoucnu žalobce po získání práv k pozemku zahájit nové řízení o povolení nakládání s vodami, což je postup značně nevhodný. Navíc už jen z ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu plyne povinnost správního orgánu přerušit řízení, požádá-li o to žadatel. Té však v posuzované věci žalovaný nedostál.
7. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

8. K obsahu žaloby žalovaný, poté co se v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedl, že v něm připustil pochybení vodoprávního úřadu I. stupně, pokud po zrušujícím rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení nevyzval žalobce k doložení chybějících podkladů, tedy souhlasu vlastníka Vodního díla s navrhovaným prodloužením povolení k nakládání s vodami. Vodoprávní úřad I. stupně opatřením ze dne XC. 5. 2021 pouze účastníky správního řízení seznámil s výsledkem odvolacího řízení a sdělil jim, že ve stanovené lhůtě mohou uplatnit svá stanoviska a námítky. V této lhůtě se vyjádřili oba vlastníci Vodního díla a deklarovali svůj nesouhlas s navrhovaným prodloužením povolení k nakládání s vodami. Je tak krajně nepravděpodobné, že by žalobce byl schopen Vodoprávnímu úřadu I. stupně souhlas vlastníků Vodního díla s jeho žádostí dodat, i kdyby k tomu byl formálně vyzván. Tato vada řízení tedy dle žalovaného nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
9. K návrhu žalobce na přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu žalovaný konstatoval, že jej odůvodňoval nutností vyčkat do doby rozhodnutí o omezení vlastnického práva k pozemkům p. p. č. XA a XB. Žalovanému ale bylo z úřední činnosti známo, že soud již v minulosti žalobu žalobce na omezení vlastnického práva vlastníků Vodního díla ve prospěch žalobce pravomocně zamítl. Žalobcem navrhované přerušení řízení tak nebylo na místě a znamenalo by pouze nedůvodné průtahy v řízení.

IV. Replika žalobce, vyjádření osob zúčastněných na řízení

10. V podání doručeném krajskému soudu 20. 12. 2021 sdělil žalobce, že k tomuto dni podal u vodoprávního úřadu proti osobám zúčastněným na řízení návrh na zahájení vyvlastňovacího řízení pro vyvlastnění práva odpovídajícího věcnému břemeni a u místně příslušného soudu žalobu na určení existence práva odpovídajícího věcnému břemeni. Tyto úkony učinil přílohami svého podání.
11. Osoby zúčastněné na řízení svého práva se ve věci písemně vyjádřit nevyužily.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud poté soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav

13. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že dne 9. 9. 2020 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami vydaného Městským úřadem Dvůr Králové nad Labem dne 1. 11. 2010 pod č. j. OŽP/30936-10/2271-2010/sea. Povolení k odběru podzemních vod bylo vydáno za účelem zásobování rodinného domu čp. XC a napouštění bazénu na p. p. č. XD s časovou platností do 1. 11. 2020. Odběr podzemní vody probíhá prostřednictvím Vodního díla. Vodní dílo sloužící k jímání podzemní vody, tak i pozemek, na kterém se nachází, jsou ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení.

14. Městský úřad Dvůr Králové nad Labem rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, č. j. MUDK-OŽP/78265-2020/sea 22437-2020, prodloužil podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), dobu platnosti povolení k nakládání s vodami k odběru podzemní vody z Vodního díla. Rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 15. 12. 2020, č. j. KUKHK-31377/ZP/2020-4, však došlo k jeho zrušení a věc byla vrácena Městskému úřadu Dvůr Králové nad Labem k novému projednání. Následně dne 28. 5. 2021 vydal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem rozhodnutí č. j. MUDK-OŽP/40954-2021/sea 22437-2020, kterým bylo rozhodnuto, že se platnost povolení k nakládání s vodami k odběru podzemní vody neprodlužuje, a to z důvodu „nesouhlasu vlastníků vodního díla.“ O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí vodoprávního úřadu I. stupně rozhodl žalovaný, jak shora uvedeno.

B. Právní stav

15. Předmětem přezkoumávaného správního řízení je žalobcova žádost o prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami ve smyslu § 8 vodního zákona.
16. Pokud jde o obsah žaloby, nutno úvodem zdůraznit, že žalobce nerozporoval (na rozdíl od odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí), že by osoby zúčastněné na řízení coby vlastníci Vodního díla a pozemku, na kterém se nachází, neměly být účastníky tohoto řízení, resp. že k vyhovění jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami nebyl nutný jejich souhlas. Krajský soud přesto považuje za vhodné v tomto směru odkázat na str. 4 – 5 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vypořádal s nedůvodností této žalobcovy odvolací námitky způsobem, proti němuž nemá krajský soud žádných výhrad. Považuje proto v tuto chvíli za nesporné, že souhlas osob zúčastněných na řízení coby vlastníků Vodního díla a pozemku, na němž se nachází, je neopominutelnou podmínkou a nutným předpokladem pro to, aby žalobcově žádosti mohl vodoprávní úřad vyhovět (viz § 8 odst. 2 vodního zákona, § 115 odst. 1 a 2 vodního zákona ve spojení s § 4 odst. 1 vyhlášky č. 183/2018 Sb., o náležitostech rozhodnutí a dalších opatření vodoprávního úřadu a o dokladech předkládaných vodoprávnímu úřadu).
17. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaný zrušil první rozhodnutí vodoprávního úřadu I. stupně z 11. 9. 2020 z toho důvodu, že prvoinstanční správní orgán opomněl jednat s vlastníky Vodního díla a pozemku, na kterém se nachází, jako s účastníky správního řízení zahájeného žalobcovou žádostí, a nezjistil, zda s žalobcem požadovaným prodloužením platnosti povolení k nakládání s vodami souhlasí (tedy má-li žalobce doklad o jiném právu k užívání Vodního díla ve smyslu § 4 odst. 1 citované vyhlášky č. 183/2018 Sb.).
18. Obsahem první žalobní námitky tak zůstala pouze výtku, že po té, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, opomněl vodoprávní úřad I. stupně vyzvat žalobce k tomu, aby svoji žádost doplnil, a odepřel mu tím možnost souhlas vlastníků Vodního díla s žalobcovou žádostí doložit. Žalobce namítal, že právě v té době probíhala mezi ním a osobami zúčastněnými na řízení jednání o uzavření smlouvy, která by najisto upravila odběr vody, a kdyby k tomu došlo, byla by žalobci odepřena možnost jakýmkoliv způsobem na tuto skutečnost reagovat.

19. Žalovaný připustil, že s ohledem na znění § 45 odst. 2 správního řádu měl vodoprávní úřad I. stupně povinnost vyzvat žalobce k odstranění vad jeho žádosti, resp. stanovit mu přiměřenou lhůtu k tomu, aby souhlas vlastníků Vodního díla s žalobcovou žádostí o prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami doložil.
20. Jak už ale uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (a krajský soud tuto skutečnost ověřil), z obsahu správního spisu plyne, že dne 25. 5. 2021 (tedy po vrácení věci k dalšímu řízení) obdržel vodoprávní úřad I. stupně od osob zúčastněných na řízení, se kterými na pokyn žalovaného začal jednat jako s účastníky řízení, sdělení, že s navrhovaným prodloužením povolení k nakládání s vodami nesouhlasí. Na tomto jasném projevu vůle osob zúčastněných na řízení není schopna ničeho změnit ani žalobcem k žalobě připojená mailová korespondence mezi ním a osobou zúčastněnou na řízení 1., která probíhala v období od 18. 5. 2021 do 27. 5. 2021 a týkala se dané problematiky. I z jejího obsahu je zřejmé, že osoby zúčastněné na řízení k navrhovanému prodloužení povolení k nakládání s vodami souhlas neudělily.
21. Krajský soud tak dává plně za pravdu názoru žalovaného, že za této skutkové situace by výzva vodoprávního úřadu I. stupně žalobci, aby předmětný souhlas vlastníků Vodního díla doložil, byla naprosto nadbytečná a formální. Žalobce by i po obdržení takové výzvy nebyl schopen tento souhlas předložit, ostatně nemá jej dodnes, jak je patrné z obsahu jeho oznámení krajskému soudu doručenému 20. 12. 2021.
22. Pokud tedy žalobce v žalobě namítá, že v důsledku shora popsaného opomenutí správního orgánu I. stupně byla zkrácena jeho práva, tak krajský soud konstatuje, že existenci takových konkrétních práv neshledal. Ostatně nespécifikoval je nikterak ani sám žalobce. Krajský soud proto ohledně prvé žalobní námitky uzavírá, že procesní postup vodoprávního úřadu I. stupně poté, co mu byla věc po zrušujícím rozhodnutí žalovaného vrácena k dalšímu řízení, neměl vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé.
23. Ve druhé žalobní námitce žalobce vytýkal žalovanému, že nepřerušil na žalobcovu žádost řízení podle § 64 odst. 2 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu do doby rozhodnutí o omezení vlastnického práva k pozemkům p. p. č. XA a XB ve vyvlastňovacím řízení.
24. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil, že žádost o přerušování řízení uplatnil žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ze dne 28. 5. 2021, č. j. MUDK-OŽP/40954-2021/sea 22437-2020, kterým nebylo prodlouženo povolení k odběru podzemní vody z Vodního díla.
25. Dle § 64 odst. 2 správního řádu v řízení o žádosti přerušit správní orgán řízení na požádání žadatele. Dle § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.
26. S ohledem na znění § 93 odst. 1 správního řádu je krajský soud ve shodě se žalobcem, že přerušit správní řízení dle § 64 odst. 2 téhož zákona mohl na základě žalobcovy žádosti i odvolací správní orgán (žalovaný) v průběhu odvolacího řízení. Ostatně tuto možnost nerozporoval v posuzované věci ani sám žalovaný.
27. Jiná otázka ovšem je, jestli byl žalovaný povinen za uvedené skutkové situace této žádosti vyhovět.

28. Předně nutno konstatovat, že řízení o prodloužení povolení nakládat s vodami ve smyslu § 12 odst. 2 vodního zákona je řízením zahajovaným toliko na žádost (srovnej např. se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
29. Smyslem institutu přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu je zejména umožnit účastníkovi řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení, popřípadě pro to, aby zvážil, zda na své žádosti trvá.
30. Judikatura správních soudů v minulosti opakovaně došla k závěru, že správní orgán, bez ohledu na dikci ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu, není vždy povinen na žádost účastníka řízení dle tohoto ustanovení správní řízení přerušit. Je oprávněn tak neučinit s odkazem na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. V případě opaku by totiž byl účastník správního řízení oprávněn libovolně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 365/2008-25). Žádosti o přerušení správního řízení není povinen správní orgán vyhovět např. také proto, že je z postupu žadatele patrné, že se snaží o průtahy v řízení a jde tedy o zřejmé zneužití práva.
31. O nevyhovění žádosti o přerušení řízení má správní orgán rozhodnout usnesením, proti němuž lze podat odvolání. To platí za situace, která bývá neobvyklejší, tedy pokud žadatel podá žádost v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně.
32. V posuzované věci ale žalobce podal žádost o přerušení řízení až v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, tedy až v odvolacím řízení. V takovém případě ovšem, i kdyby odvolací orgán zamítal žádost o přerušení řízení samostatným usnesením, nebyl by proti takovému rozhodnutí přípustný opravný prostředek (odvolání).
33. Za této právní situace tak nebylo nezbytné rozhodnout o nevyhovění žádosti žalobce o přerušení řízení samostatným usnesením, ale bylo povinností žalovaného toto svoje procesní rozhodnutí v rámci odůvodnění odvolacího rozhodnutí, kterým rozhodoval o meritu věci, tedy o podaném odvolání, řádně odůvodnit. Takový postup totiž žalobcova procesní práva z uvedených důvodů nikterak nekrátí. Nezákonnost či nesprávnost takového postupu odvolacího orgánu může účastník řízení napadnout v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví, jak se ostatně stalo právě v posuzované věci.
34. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 5. 6. 20XC, č. j. 7C 34/2015-126, byla již v minulosti zamítnuta žalobcova žaloba na určení existence práva odpovídajícího věcnému břemeni, spočívajícího v odběru vody z Vodního díla a vedení podzemního potrubí po pozemku osob zúčastněných na řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku plyne, že samotná skutečnost, že je voda po mnoho let odebírána a vedena přes pozemky vlastníků Vodního díla, není způsobilá nahradit právní titul, případně tímto titulem být. Plnění založené na výprose nelze vymáhat a je zcela závislé na souhlasu vlastníků Vodního díla.
35. S ohledem na tyto závěry civilního soudu žalovaný konstatoval, že žalobcem navrhované přerušení správního řízení by nemělo valného smyslu, protože jen těžko může přivodit

jinou právní situaci, než za které bylo o žádosti o prodloužení povolení k nakládání s vodami rozhodováno, a ve svém důsledku by dle žalovaného bylo jen zbytečným protahováním řízení. Bylo na krajském soudu posoudit zákonnost a správnost tohoto postupu.

36. Krajský soud na tomto místě toliko stručně poznamenává, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že shora citovaný rozsudek je součástí spisové dokumentace, krajský soud jej ovšem ve správním spise nenalezl. Dlužno ale dodat, že jeho existenci a shora uvedené závěry, které mají být v tomto rozsudku obsaženy, žalobce v průběhu soudního řízení nikterak nerozporoval.
37. Z obsahu správního spisu plyne, že v žádosti o přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu, coby součásti odvolání, žalobce uvedl, že bude v nejbližší době iniciovat řízení o omezení vlastnického práva k pozemku podle § 170 odst. 2 stavebního zákona ve spojení se zákonem č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), aby ve prospěch stavby čp. XE bylo k pozemkům osob zúčastněných na řízení p. p. č. XA a XB zřízeno věcné břemeno práva na odběr vody. Navrhl, aby do doby rozhodnutí o tomto návrhu na omezení vlastnického práva osob zúčastněných na řízení bylo správní řízení o prodloužení povolení k odběru podzemní vody z Vodního díla dle § 64 odst. 2 ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu přerušeno.
38. Žalobce tedy žádal o přerušení řízení do doby ukončení vyvlastňovacího řízení podle § XC0 odst. 2 stavebního zákona.
39. V žalobě vytkl žalovanému, že i přes vědomost, že žalobce zahájil postup předvídaný § 5 zákona o vyvlastnění, k této skutečnosti nepřihlédl a správní řízení nepřerušil.
40. Z obsahu správního spisu ovšem neplyne, že by o této skutečnosti žalovaný skutečně měl povědomost, jak tvrdí žalobce. V žádosti o přerušení řízení totiž žalobce uvedl pouze, že řízení o omezení vlastnického práva k předmětným pozemkům bude „iniciovat v nejbližší době“ a že mu „nezbývá než zvolit tuto cestu a zahájit proces“ podle zákona o vyvlastnění.
41. To znamená, že v době podání žádosti (11. 6. 2021) vyvlastňovací řízení ještě zahájeno nebylo, o jeho iniciaci žalobce toliko uvažoval, přičemž ani nespecifikoval, v jakém časovém horizontu k ní přistoupí. Jednalo se tedy o tvrzení velmi obecné a nekonkrétní, nepodložené v tu dobu žádnými podklady. To ostatně odpovídá faktické situaci. Dle žalobcem předloženého návrhu na omezení vlastnického práva (který byl u vodoprávního úřadu podán 20. 12. 2021) byl návrh smlouvy o zřízení služebnosti předložen osobám zúčastněným až 13. 8. 2021.
42. Pokud tedy žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nepřerušil řízení i „přes vědomost“, že žalobce zahájil postup předvídaný zákonem o vyvlastnění, pak nutno dodat, že tuto vědomost mohl mít žalovaný právě jenom z obecně a nekonkrétně formulované žádosti žalobce o přerušení řízení. Nebylo přitom povinností žalovaného, aby žalobce na základě takto formulované žádosti vyzýval případně k jejímu doplnění ve smyslu shora již několikrát citovaného ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, protože žalobce jasně uvedl, že řízení o omezení vlastnického práva vlastníků Vodního díla k jejich pozemkům teprve hodlá v budoucnu iniciovat. Z obsahu správního spisu pak neplyne, že by žalobce žalovaného informoval do doby vydání žalovaného rozhodnutí (13. 9. 2021) o tom, že 13. 8. 2021 předložil vlastníkům Vodního díla návrh smlouvy o zřízení služebnosti. Ve

správním spise návrh této smlouvy ani informace žalobce o jejím předložení osobám zúčastněným na řízení založeny nejsou.

43. Žalovanému lze vytknout, že žalobcovu návrhu na přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu nevyhověl zejména s odkazem na závěry civilního soudu ve věci žaloby na určení existence práva odpovídajícího věcnému břemeni. Předmět tohoto řízení je ale odlišný od předmětu vyvlastňovacího řízení vedeného na základě § 170 odst. 2 stavebního řádu. Jinými slovy řečeno, pokud žalobce neuspěl v uvedeném civilním sporu, ještě tato skutečnost sama o sobě a bez dalšího nemusí nutně znamenat, že neuspěje ani se svým návrhem na omezení vlastnického práva osob zúčastněných na řízení k dotčeným pozemkům.
44. S ohledem na shora podrobně popsanou skutkovou situaci, tedy s ohledem na obsah žalobcovy žádosti na přerušení řízení, s ohledem na skutečnost, že v době jejího podání vyvlastňovací řízení nebylo zahájeno a ani postup vedoucí k jeho zahájení nebyl iniciován (žalobcem byla možnost takového postupu pouze velmi neurčitě a nekonkrétně avizována) a s ohledem na informace, které měl o této záležitosti k dispozici žalovaný k okamžiku vydání odvolacího rozhodnutí (v němž současně uvedl, z jakých důvodů žalobcově žádosti o přerušení řízení nevyhověl), považuje krajský soud postup žalovaného za zákonný a správný.
45. V souvislosti s tím si krajský soud dovoluje připomenout, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Informace žalobce poskytnutá soudu v průběhu soudního řízení, tedy že v prosinci 2021 podal u vodoprávního úřadu proti osobám zúčastněným na řízení návrh na zahájení vyvlastňovacího řízení pro vyvlastnění práva odpovídajícího věcnému břemeni a u místně příslušného soudu žalobu na určení existence práva odpovídajícího věcnému břemeni, tak není pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní.
46. Pro to, aby žalovaný na základě obecného obsahu žalobcovy žádosti a informací, které měl v době posuzování důvodnosti této žádosti k dispozici, této žádosti vyhověl, neměl žádné reálné podklady. Pouze žalobcovo avizo, že někdy v budoucnu bude iniciovat zahájení vyvlastňovacího postupu dle § 170 odst. 2 stavebního zákona. Přerušovat řízení s odkazem na vyvlastňovací řízení a to do jeho pravomocného ukončení, jak navrhoval žalobce, za situace, kdy takové řízení ani nebylo zahájeno a nebylo jisté, že se tak v budoucnu skutečně stane, by krajský soud považoval za nesprávné, v rozporu se shora popsaným účelem institutu přerušení řízení dle § 64 odst. 2 správního řádu. Pokud tak žalovaný žádosti nevyhověl s odůvodněním, že by se tím předmětné správní řízení pouze zbytečně protahovalo, tedy s poukazem na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení, postupoval v souladu se zákonem a se shora citovanými judikatorními závěry správních soudů.
47. Krajský soud ještě dodává, že dotčení svých veřejných subjektivních práv spatřoval žalobce v žalobě toliko v tom, že pokud by správní orgán řízení přerušil a vyčkal by na výsledek vyvlastňovacího řízení, mohla být celá záležitost vyřešena v rámci jednoho řízení, a že takhle „bude muset v budoucnu žalobce po získání práv k pozemku zahájit nové řízení o povolení nakládání s vodami, což je postup značně nevhodný“. Dotčení nějaké svého konkrétního subjektivního veřejného práva (např. v souvislosti se zněním §

12 odst. 4 vodního zákona) v důsledku shora popsaného postupu žalovaného tedy žalobce ani nenamítal.

48. Irelevantní pro posouzení důvodnosti žaloby je žalobcova žalobní poznámka, že správní orgán se měl pokusit vést účastníky řízení ke smírnému vyřešení celé záležitosti. Jednak s ohledem na jasný postoj osob zúčastněných na řízení k žádosti žalobce o prodloužení povolení k odběru podzemní vody z Vodního díla (který se s největší pravděpodobností nezměnil doposud) taková aktivita správního orgánu nebyla na místě, zejména ale tato povinnost správnímu orgánu z žádného konkrétního zákonného ustanovení neplyne, na zákonnost napadeného rozhodnutí tedy nemá tato záležitost žádný vliv. Možnost, jak otázku napojení žalobcova domu na zdroj vody bezkonfliktně vyřešit, pak naznačil žalovaný v závěru svého rozhodnutí (závěr prvního odstavce jeho na str. 6).
49. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
51. Osobám zúčastněným na řízení náklady řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. května 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu